

„Špiritizmus je rozšírené a všeobecne neorganizované hnutie, ktoré vzniklo v USA koncom 40-tych rokov 19. st. Jeho základom je viera, že živí môžu komunikovať s duchmi mŕtvych pomocou citlivých inštrumentov alebo skrze médium.“ Iný pohľad hovorí, že ide o vyvolávanie duší zosnulých alebo nejakých iných duchov za účelom kladenia otázok, na ktoré oni rôznym spôsobom odpovedajú. Žiaľ musíme povedať, že zo špiritizmu sa v posledných rokoch vyvinul „riadny“ náboženský kult, ktorý slúži ako náhrada za pravé náboženstvo a pravú vieru.

Pomenovanie je veľmi blízke so slovom špiritualizmus, ktorý, používajú špiritisti tvrdiaci o sebe, že veria v Bibliu.

Ale ak chceme definovať špiritizmus z religionistického pohľadu, musíme sa najskôr zastaviť pri mene Hyppolyte Léon Denizard Rivail, zakladateľovi moderného špiritizmu. Francúz, pôvodom z Lyona, žijúci v 19. st. sa zaslúžil o výskum nezvyčajných javov ako námesačnosť, hypnóza, jasnoviedectvo. Patril ku skupine parížskych Magnetikov, ktorí ho pozvali na mentálne stretnutia okolo okrúhleho stola (vyvolávanie duchov), sprevádzaného neobvyklými javmi. Začal študovať aj tie a dospel k poznaniu duchov predkov a iných, čo viedlo k označeniu jeho osoby ako zakladateľa špiritizmu. Preto prijal nové meno, podľa svojho vodcovského ducha, bývalého galského žreca Allana Kardeca. V roku 1857 vydal knihu *Le livre des esprits*, v ktorej je (podľa neho) samými duchmi zodpovedaných 501 otázok, neskôr rozšírených na 1019.

Avšak z historického pohľadu sa špiritizmom zaoberali už pred tisíckami rokov (Takto zomrel Šaul pre svoju nevernosť, ktorou sa prehrešil proti Pánovi, lebo nezachovával Pánovo slovo, vyhľadal vyvolávačku duchov, aby sa jej radil, a neradil sa Pána. 1 Krn 10,13). Jeho nebezpečenstvo spočíva už v jeho podstate, v ktorej špiritizmus verí v evolučný proces duchovného vývoja. Človek, ktorý odíde z tohto sveta, odchádza do sveta duchov, kde sa za pomoci ostatných duchov vyvíja. Cieľom je dosiahnuť štádium na vyššej úrovni, ktoré sa prejavuje menším egocentrizmom. Špiritisti veria, že Boh je duchom a tak, ako každý duch, aj on sa stále vyvíja a dosahuje vyšší stupeň vývoja. Ježiš je najvyššie médium ale nie Spasiteľ. A tiež špiritisti neuznávajú peklo. Učenie špiritizmu je v rozpore s učením Svätého Písma, okrem iného aj preto, lebo podceňuje učenie, že ľudské hriechy sú prekážkou na ceste, ktorá je

medzi Bohom a človekom, a preto neveria v posledný súd. Spoliehajú sa skôr na mylné údaje duchov, ako na Písmo.

Tu je dobré spomenúť kto alebo čo môže byť médiom. Ním je osoba obdarená nezvyčajnými psychickými schopnosťami, ktoré jej pravdepodobne umožňujú nadväzovať spojenie so svetom duchov.

Avšak kresťanská viera verí, že ľudia, ktorí odišli z tohto sveta zmierení s Bohom, sa nemôžu zjavovať na špiritistických seansách. To môžu zlí duchovia, ktorí využívajú duše, ktoré nezomreli v milosti Božej a sú v ich rukách. (Porov. SALVUCCI R.: Zkušenosti Exorcisty) Sväté písmo veľmi tvrdo odmieta tieto seansy: „Všetky tieto veci sa ošklivia Pánovi a pre tieto nešľachetnosti ich vyhubí.“(Dt 18, 12) A ešte jasnejšie: „Neobracajte sa na vyvolávačov duchov a na vešt cov! Nevypytujte sa ich: poškrvnili by ste tým. Ja Pán, som váš Boh!“ (Lv 19, 31)

Základy a znaky moderného špiritizmu

Európsky moderný špiritizmus je vo svojej podstate „misijným“ pokračovaním hnutia, ktoré sa v prvej polovici 19. st. začalo v USA. Za prvé predstaviteľky – „médiá“ sú pokladané sestry Foxové zo štátu New York, ktoré od roku 1848 „prijímali“, po zvláštnych udalostiach v ich dome (klopanie, ktoré vlastne vyvolávalo šikovne nacvičené praskanie na prstoch ich nôh a rúk), správy od zavraždeného človeka. A síce sa ich tvrdenia ukázali falošnými, nimi vyvolané hnutie sa rozvíjalo ďalej.

V Európe pôdu špiritizmu pripravilo už koncom 19.st. hnutie Swedenborgianov a následné návštevy „médií“ z USA. Vo Veľkej Británii sa oň prejavil veľký, dokonca i vedecký záujem, ktorý skončil rozdelením vedcov na dva tábory. Z britských predstaviteľov špiritizmu možno spomenúť Rev. Williama Staintona Moseesa, Miss Florence Cook a Williama Eglintona. Hnutie malo rovnako veľkú obľubu i v Nemecku s predstaviteľmi Frederikou Hauffe a Justinom Kernerom a vo Francúzku s už spomínaným Kardecom a Cahagnetom, ktorý mu svojimi dielami predchádzal.

Najznámejšou, a pritom reálnou situáciou ilustrujúcou špiritistické stretnutia je zhromaždenie okolo okrúhleho stola v pritemnenej miestnosti. Tieto stretnutia sú sprevádzané fyzickými i psychickými javmi.

Fyzické javy:

- klopanie, alebo iné zvuky
- nevysvetliteľný pohyb predmetov bez fyzického vplyvu na ne
- objavenie prízraku, ktorý hýbe predmetmi
- svetelné zjavenie, tvár, žiara, viac či menej identifikovateľné
- levitácia, teda vznášanie sa predmetov
- zjavenie sa ducha vo fyzickej podobe človeka
- zobrazenie fotografie ducha na bežnom papieri.

Psychické javy (predávajúce správu):

- klopanie ako signál odpovede na otázku

Kresťanstvo a okultizmus 5 - Špiritizmus

Napísal P. Lukáš Mizerák

Piatok, 22 Október 2010 15:44

- automatické písanie; písanie prostredníctvom abecednej tabuľky
- hovorenie v tranze
- jasnovidectvo; opis sveta duchov; komunikácia s „mŕtvym“.

Z opisu takýchto stretnutí môžeme sledovať postupné vťahovanie do prízraku a jeho sily, ktoré je špiritistami chápané v pozitívnom zmysle. Človek síce neprestáva byť sám sebou, no z vedomia postupuje do podvedomia, ktoré je postupne ovládané duchom. Hoci na začiatku sú v pláne nejaké otázky na ducha, ten sa snaží odpovedať na to, čo uznáva za vhodné. Špiritisti tento stav prirovnávajú, ba pokladajú za samohypnózu, ktorá otvára cestu k riešeniu rozličných problémov, napr. zdravotných, keď duch určuje miesto bolesti i vyhovujúce a kontraproduktívne liečivá. Táto samohypnóza umožňuje komunikovať nielen s duchmi zomrelých, ale s vlastným duchom, s duchom živého, no vzdialeného priateľa, ducha rána, pokoja, uspokojenia nervov a rôznych iných.

Samotného stretnutia nie je schopný každý. Podľa rád duchov, musí človek spĺňať určité podmienky i sa náležite pripraviť. Nemôže byť pod vplyvom alkoholu, počas seansy nefajčiť, byť dostatočne vyspatý, nejesť pred seansom, no po nej sa odporúča, nepraktizovať seansu dlhšie než hodinu denne, a nie viac ako 6 hodín týždenne, vyzývať maximálne troch duchov, udržiavať fyzickú kondíciu pravidelným rannými rozcvičkami, byť psychicky zdravý a uvoľnený. Tieto rady sa týkajú vzdialenej prípravy. Samotná seansa sa začína prizvaním konkrétneho ducha, úctivosťou k nemu, ostražitosťou, pretože duchovia sú ľstiví, komunikáciou cez médium (druhý človek), ak nie je možná osobná komunikácia, či pochopenie a na konci rozlúčenie, aby duch nezostával v podvedomí zavádzať človeku, ale odišiel.